

— Ей тъй на. Ще туря кѣнкитѣ си на краката и по леда на Дунава като вѣтъръ ще профуча въ града. После пакъ по леда ще се върна.

— Колко си смѣлъ, Радко! Дай си ржката и на добъръ ти пѣтъ, — трогнатъ хвана фелдшерътъ ржката му и двамата заедно излѣзоха.

Въ стаята остана майката и болното момче, което дишаше все така тежко и задушено. Отпаднала, измжчена, тя не знаеше, какво да прави. Ту стоеше наведена надъ болното, ту гледаше презъ прозореца въ мразовитата сивота на деня, ту се разхождаше изъ стаята. А въ главата ѝ брѣмчеха страшни мисли, бодѣха разгорещения ѝ мозѣкъ. пронизваха смъртно сърдцето ѝ и разпѣваха измжчениѣ ѝ гърди. Само на една мисълъ се спираше, само едни думи шѣпнѣха безкрѣвнитѣ ѝ напукани устни, застанала предъ иконата на Богородица:

— Майко Богородице, смили се надъ менъ, спаси ми рожбата. Подкрепѣй този мигъ смѣлия му другаръ, който отиде да донесе нужния цѣръ.

Спираше да шепне, олекваше ѝ за малко и оставяше сълзитѣ да се стичатъ по лицето.

Радко знаеше, че трѣбва да бърза. Отъ него зависѣше живота на другарчето му. Той е ученикъ въ прогимназията, а Босилко още не ходи на училище. Но тѣ се много обичатъ. За Коледа той ще му подари една хубава шейничка съ кокалени рогове отдолу. Но сега трѣбва да го спаси,

да го види утре здравъ. Тази едничка, мисълъ изпълваше цѣлото сжщество на Радко.

Тя увеличаваше силитѣ му, окриляше го и той хвѣрчеше по леда, безъ да усѣща пронизващитѣ ледени бодли на този небивалъ до сега предколеденъ студъ. Тѣ се вбиваха въ очитѣ му, носа, лицето, ржцетѣ. Но той не чувствуваше нито болка, нито умора. Краката му се плѣзгаха по леда безъ почивка и все по-бързо го приближаваха до града. Голитѣ върби по брѣга на рѣката се мѣркаха като живи предъ замреженитѣ му очи. Тѣ сякашъ махаха съ ржце и искаха да го хванатъ, да го спратъ. Но Радко не се страхуваше. Мълчанието и пустотата на заснѣжената равнина, въ която сега царѣше ледено мъртвило, другъ пѣтъ, може-би щѣха да го уплашатъ, но сега не

Като на сънъ стигна въ града, премина безлюднитѣ и мъртви улици и влѣзе въ аптеката. Топлината го отпърво малко зашемети и той приседна като подкосенъ на близкия столъ. Аптекарътъ, който стоеше задъ шкафоветѣ съ лѣкарствата, му извика:

— Какво има, момче? Какво искашъ?

Но Радко не можеше още да се опомни и да продума. Тогава аптекарътъ отиде при него. Радко само подаде бележката на фелдшера и каза съвсемъ тихо:

— Бързо ми дайте инжекциитѣ. Аптекарътъ всичко разбра. Учудвайки се и възмишцавайки се отъ